

Nie efektownie lecz efektywnie

pracuje szkoła powszechna Nr. 27 w Łodzi — Wzorowa nauka, opieka i wychowanie

Ulica Nowozarzewska leży już prawie na krańcach Łodzi, w dzielnicy, którą w większości zamieszkuje ciężko pracujący robotnicy.

Ulicę Nowozarzewską wspominałem na początku dlatego, że na niej właśnie mieści się jedna z takich szkół, które nazwałabym wzorowymi. Nie ogranicza się bowiem tylko do nauczania. Grono nauczycielskie z kierownikiem szkoły na czele oraz koło rodzicielskie nie żałują trudów i starają się, aby roztoczyć nad dziećmi jak najszerszą pojętą opiekę.

Zresztą próżne są słowa. Trzeba zobaczyć jak ta praca wygląda. Odwiedzimy szkołę powszechną nr 27 na ul. Nowozarzewskiej — szkołę, która pracowała bez szumu, reklamy i zbędnych słów.

ZACZYNA SIĘ OBIAD

Trafiam na „dużą“ przerwę. Jedyne porównanie — niestety bardzo banalne — jakie mi się na sunęło, gdy zbliżałam się do zupełnie niepozornego, dwupiętrowego budynku, było „brzęczy jak w ulu“. Około pół tysiąca dzieci obojga płci w wieku od lat 6 do 14 dawało na wszelkie tony i sposoby upust nadmiarowi energii i nieposkromionej wesołości.

Był zresztą powód do radości — obiad. Dzieci, które chodzą do szkoły na Nowozarzewskiej nie są nigdy przejedzone.

Smaczny obiad po kilku godzinach lekcji, nad którymi trzeba sobie nieraz porządnie głowę nalać — to wystarczający powód do radości.

Kilkoro dzieci dzwiga w kubłach coś gorącego i smakowicie pachnącego. To właśnie zupa.

Kierownik szkoły ob. Czarniawski wyjaśnia:

— Lokal mamy ciasny, nie możemy pozwolić sobie na jadalnię, ani na obsługę. Dzieci muszą więc roznosić same obiady po klasach.

Wchodzimy do jednej z klas. Kierownik pyta, czy dobry obiad. Dzieci odpowiadają chórem „dobry“. Ale nie słucham tego co mówią. Ważniejsze niż słowa są dla mnie ich buzie, niektóre pochylone nad kubkiem z zupą tak, że widać tylko potargane włosy. Ale te, którym mogę się przypatrzyć, dają dobre świadectwo gospodyni kuchni. Buzie są przeważnie okrągłe.

I ten wyraz skupienia w oczach, gdy łyżka pracowicie wygarnia z dna resztki zupy. Nie wątpię, że jest ona dobra.

NAPRAWDĘ PIERWSZY RADIO-WĘZEL

W pewnej chwili rozlegają się w klasie dźwięki muzyki. Oglądam się zaokoczona. To megafon.

Kierownik uśmiecha się:

— Widzi pani, jak to się u nas robi? Niedawno czytałem w prasie o pierwszym radiowęzle szkolnym w Rudzie Pabianickiej. Tymczasem nasza szkoła jest zradiofonizowana już od roku i była naprawdę pierwsza. Ale my nie lubimy się chwalić. Aby dzieci miały pożytek, to nam wystarczy.

Megafony umieszczone są we wszystkich klasach. Do kompletnego zradiofonizowania szkoły brakuje zaledwie dwóch głośników, ale i te prawdopodobnie wkrótce będą.

Nie trzeba mówić o tym, jaki dzieci mają pożytek z radiowęzła. W improwizowanym studio znajduje się aparat główny, przez który nadaje się często program radiowy np. pogadanki, audycje dla dzieci itp. Znajduje się tu również adapter i płyty, które umilają dzieciom przerwę (choć nie trzeba ich wcale więcej już umilać!) Szkoła posiada mikrofon, przez który wygłasza się pogadanki, nadaje informacje, oraz dzięki któremu można urządzać ogólnoszkolne zebrania.

Dzieci są bardzo dumne ze swego radiowęzła i cieszą się, że ich szkoła w tej dziedzinie była „naprawdę“ pierwsza.

WSZYSCY PRACOWALI — WSZYSCY MUSZĄ JEŚĆ

Ale szkoła posiada jeszcze jeden obiekt dumy i chluby: to szkolny ogródek.

Po przeciwnej stronie ulicy mieści się wielki plac. Na wiosnę był tu jeszcze śmietnik i rumowisko. Obecnie czwartą część placu zajmuje boisko, a resztę ogród warzywny.

Niestety, nic już ciekawego zobaczyć w nim nie można. Wszystkie warzywa zostały już uprzętnięte. A ile tego było!

Kartofle, buraki, marchew, fasola, pomidory i wiele, wiele innych. Dzieci same uprawiały swój ogród, same sadiły, pielęgnowa-

ły, zbierały i... same teraz jedzą z apetytem plony swej pracy.

— Wszystkie dzieci musiały pracować — opowiada kierownik — niektóre mamusi gniewały się, że brudzą rączki, ale wreszcie zrozumiały, że taka praca przyniesie dziecku tylko pożytek. Bo to przecież i zdrowo, i przyjemnie, a co najważniejsze — jednym z doskonałych środków wychowawczych. Teraz wszystkie dzieci muszą jeść nasze obiady. Czy przynosi do szkoły jakieś śniadanie, czy nie — zjada talerz zupy. Musi być równość!

BEZ POMOCY Z ZEWNĄTRZ

Przyznać muszę, że jestem bardzo wybredna i nie miałam wielkiego apetytu na krupnik, którym częstowała mnie uprzejma gospodyni, ale już pierwsze łyżki przekonały mnie, że to nie „zwyczajna“ zupa.

W spisie artykułów zużytych przy jej przyrządzeniu widnieje m.in.: 1,5 kg tłuszczu (w tym 0,5 kg masła), 2 puszki mleka skondensowanego, 50 kg kartofli, 2 kg włoszczyzny.

— Nie chcemy i nie będziemy

przepłukiwać dzieciom żołądków — mówi z dumą przew. koła rodzicielskiego ob. Zalasik, widząc mój apetyt — dlatego nie liczyliśmy na zorganizowanie dożywiania przez Wydział Opieki, nie czekaliśmy na przydziały. Takiej zupy nic nie zastąpi. Dożywiamy w ten sposób dzieci od 16 września.

Pomyślałam, że w innych szkołach dożywianie dopiero się zaczyna i że będzie polegało właśnie na „przepłukiwaniu“ żołądków kawą.

Czy trudno jest zorganizować tę akcję tak jak szkoła nr 27? Oczywiście, że tak, ale na tym właśnie polega zasługa szkoły. Nie miała przecież żadnej pomocy z zewnątrz, ani lepszych warunków niż inne szkoły, a jednak zorganizowała pracę tak, że śmiało można ją postawić za wzór.

Nie jest to szkoła „pokazowa“. Mieści się w budynku ciasnym, nieefektywnym. Ale... ale warto zainteresować się nią, warto przyrzec się jej osiągnięciom i gospodarce Naprawdę warto.

L. L.

Znikają niebezpieczne narożniki Łódź — coraz piękniejsza

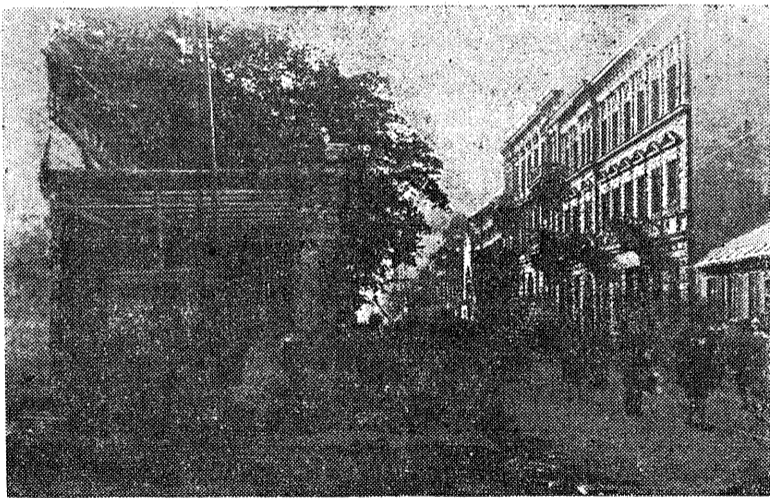
Najwyższy czas był już, gdy zabrano się energicznie do „upiększania“ Łodzi. Należało się to już miastu od dawna. I wreszcie z radością możemy stwierdzić, że w pracach, podjętych przez Zarząd Miejski widac pewien rozmach i celowość.

Przed paru dniami pisaliśmy o poszerzeniu ul. Daszyńskiego, połączonej z częściową rozbiórką remizy strażackiej. Wąskie ulice są wielką bolączką Łodzi, co szczególnie dotkliwie daje się we znaki na skrzyżowaniach. Istnieje wiele tak wąskich skrzyżowań, że zbliżające się do nich pojazdy nie mają żadnej perspektywy. Kierowcy, furmani, czy tramwajowi motorniczowie nie mogą do ostatniego niemal momentu skontrolować, czy inne pojazdy nie przetną im drogi.

Nic dziwnego, że w tych miejscach zdarzają się częste wypadki. Np. róg Wólcząńskiej i 6-go Sierpnia, lub róg Kilińskiego i Daszyńskiego, to prawdziwe narożniki śmierci, nieraz już zbrzyżane krwią ludzką.

W przeprowadzanych obecnie przez Zarząd Miejski pracach likwiduje się stopniowo te niebezpieczne narożniki. Gdzie tylko na rogu znajduje się pusty plac, tam tworzy się obecnie skwerki, otwierające szersze pole widzenia.

Ostatnio prowadzone są prace nad urządzeniem takiego skweru w miejscu, gdzie ul. Zachodnia styka się z Legionów. Nie pozostaje nic innego, jak przyklasnąć tej zdrowej i rozsądnej inicjatywie. (O)

Prace nad poszerzeniem ulicy Daszyńskiego.

PRZEPISY KULINARNE
WSKAZÓWKI DLA MATEK
PORADY KOSMETYCZNE
Bogatą ilustrowany DZIAŁ MODY

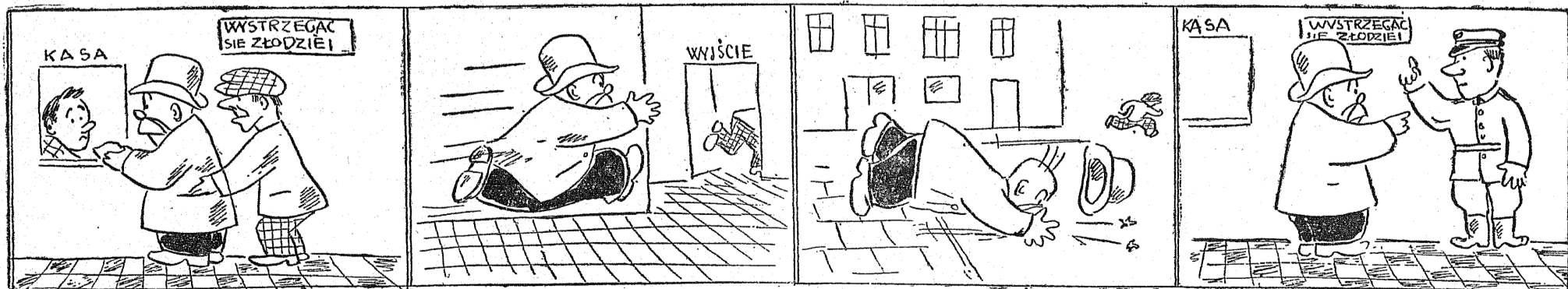
znajdziecie

w czasopiśmie
DLA KOBIEC

„Moda i Życie
Praktyczne“

(kr. 1882)

O nieuwważnym Krupce i sprytnym złodzieju

Pan Krupka wyjmując pieniądze przy kasie, nie widząc, że z tyłu opryszek doń pcha się i w kieszeń mu łapę złodziejską pakuje. Pan Krupka zajęty — niczego nie czuje.

Dopiero do Krupki gość z kasy zagadał, — Uwaga! Ten z tyłu wszak pana okrada! więc porwał się Krupka, wrząc cały od złości, i puścił się szybko za złodziejem w pościg.

Niestety, z rozpędu o bruk wyrznął nosem, wzdychając, że trzeba pogodzić się z losem: daremna gonitwa i próżna nadzieja, nie uda p. Krupce się złapać złodzieja!

Ponieważ p. Krupka: Złodzieja łap! krzyczał, więc przybiegł na pomoc służbowy milicjant, lecz on także Krupce nie robi nadziei: — wystrzeżać się — rzecz — pan winien złodziei!

